

den omsat til almindeligt godt Dansk, saaledes at man kunde forstaa, hvad Meningen er med Paragraffen.

Der er adskillige andre Ting, som jeg mener, man kommer til at tage op i Forbindelse med denne Krisehypotekfond. Jeg mener, der savnes Oplysninger om, hvorledes Indfrielse af Obligationerne skal ske, om den skal ske ved Udtrækning, Opkøb o. s. v. Men det er mere tekniske Spørgsmaal, som vi senere kan drøfte.

Om det sidste Afsnit i Lovforslaget skal jeg kun sige ganske faa Ord. Jeg tror ligesom Statsministeren, at man ikke her har fundet den rette Vej til at hjælpe Landbrugerne over Vanskelighederne. Jeg tror ikke, at man er i Stand til ved en saadan Statslaaneverksomhed her i København at hjælpe de vanskeligt stillede Landmænd. Jeg tror ligesom den højtærede Statsminister, at en meget stor Part af disse 10 Mill. Kr. vil blive en Fordel for Kreditorerne. Men jeg anerkender naturligvis, at det her drejer sig om at finde Former for at hjælpe de Landmænd over Vanskelighederne, som er ved den yderste Grænse, men som i Kraft af Dygtighed, Flid og Energi har vist Evne til at faa noget ud af deres Ejendomme. Det er min Opfattelse, at de Akkordudvalg, som der er Tale om i det Lovforslag, der er vedtaget i Folketinget og nu ligger i Landstinget, vil være i Stand til, naar de træder ud i Livet, at indhøste betydelige Erfaringer, som kunde lægges til Grund for yderligere Foranstaltninger med Hensyn til at komme de vanskeligt stillede til Hjælp. Vi har, som allerede nævnt af den højtærede Statsminister, i tidligere Vanskeligheder haft landøkonomiske Forskudsforeninger, vi har Driftslaansforeninger og lignende, og jeg vilde ligesom den højtærede Statsminister tro, at hele det Spørgsmaal løses bedst ved, at man ude omkring i Landbruget selv søger at finde Former for en saadan eventuel Laaneverksomhed i Stedet for at centralisere en Laaneverksomhed her i København. Hvis der skal være Tale om noget saadant, tror jeg, at man ude omkring i Landboforenings- og Husmandsforeningskredse maa tage det Spørgsmaal op, saa at man ikke alene rejser Krav om Hjælp, men ogsaa ser at finde Former, hvorunder man kan stille Laaneforeninger, Driftslaansforeninger eller lignende paa Benene. Jeg tror, at her ligger en Opgave for Landboforeninger og Husmandsforeninger, og hvis man vil hjælpe ad disse Veje, og man ude i det praktiske Liv søger at finde Former derfor, saa er jeg overbevist om, at vi herinde — det gælder ogsaa det Parti, jeg tilhører — vil tage Forslag

derom op til en velvillig Overvejelse ud fra den Betragtning, at vi gerne vil hjælpe disse daarligt stillede Landmænd, naar der bare kan anvises Veje, som baade er fremkommelige og overkommelige. Jeg tror, det er den Vej, vi skal frem.

Der er en lille Bestemmelse i Afsnit VI, § 102, hvorved man paalægger Privatinstitutioner Forpligtelse til at give en Række Oplysninger o. s. v. uden Vederlag. Jeg mener, det er en betænkelig Praksis at komme ind paa. Thi hvad vil det sige? De Udgifter, som de paagældende Institutioner har, er Udgifter, som skal betales af deres Laantagere. Det er for saa vidt et underordnet Spørgsmaal, men jeg mener dog, det er betænkeligt i for høj Grad at paalægge Privatinstitutioner Ulejlighed, uden at de faar Vederlag derfor.

Jeg tænker, den ærede Ordfører af disse Bemærkninger vil forstaa, at det er ikke lutter Guldkorn, jeg har fundet i det foreliggende Lovforslag. Jeg tror ikke, at Krisen løses igennem det, men vi vil naturligvis fra vor Side gaa ind i en velvillig Undersøgelse og Overvejelse i det kommende Udvalg og være med til at undersøge, om der skulde findes noget af Værdi deri, som kan hjælpe til at mildne den Krise, vi befinder os i. Men jeg mener, at det Lovforslag, som vi her har for os, er det bedste Vidnesbyrd om, hvor vanskeligt det er at gennemføre Lovforanstaltninger om at komme disse vanskeligt stillede Landmænd til Hjælp. Vi har her et Lovforslag bestaaende af 109 Paragraffer, end det er, er det et Bevis for, at det er et meget vanskeligt Omraade at lovgive paa. Det er min Opfattelse, at dette Lovforslag bygger i for høj Grad paa teoretiske Betragtninger og savner i ikke ringe Grad Forbindelse med de praktiske Forhold ude omkring. Derfor mener jeg, at store Dele af Forslaget svæver i Luften, og at mange af de Ting, som er foreslaaet, vil gøre Skade i Stedet for at hjælpe.

Vi er, som sagt, villige til at overveje, hvad der kan gøres til Gavn for de økonomisk daarligt stillede i vore Erhverv og ikke mindst indenfor Landbruget, men vi mener, at Statens vigtigste Opgave i saa Henseende er at lette Erhvervslivets Byrder til det offentlige. Der er jo allerede her i Rigsdagen nævnt den enorme Stigning i Skatter paa fast Ejendom. Der er jo i Virkeligheden derigennem indskudt en Førsteprioritet i vore faste Ejendomme svarende til ca. 1½ Milliard Kr. Det er som nævnt en mægtig Skattebyrde, der